

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Hun duede ikke.

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 311. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-idm140429411860896/facsimile.pdf> (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Totter. Han gik om af Gaden, ind i Gyden, ned til Aaen, hvor Moderen stod ude i Vandet ved Toestolen og slog med Tærskelen paa det svære Linned. Der var Strømning i Vandet, thi Vandmøllens Sluser vare oppe, Lagenet drev for Strømmen og var nær ved at rive Toestolen om; Vaskerkonen maatte holde imod.

»Jeg er nær ved at seile!« sagde hun, »det er godt, at Du kommer, for jeg kan trænge til at faae lidt Hjælp paa Kræfterne! det er koldt herude i Vandet; i sex Timer har jeg staaet her.

10 Har Du Noget til mig?»

Drengen tog Flasken frem, og Moderen satte den for Munden og drak en Slurk.

[148] »O, hvor det gjør godt! hvor det varmer! det er ligesaa godt som varm Mad, og det er ikke saa dyrt! drik, min Dreng! Du seer saa bleg ud, Du fryser i de tynde Klæder! det er jo ogsaa Eftersaar. Hu! Vandet er koldt! bare jeg ikke bliver syg! men det gjør jeg ikke! giv mig en Taar endnu og drik ogsaa Du, men kun en lille Draabe, Du maa ikke vænne Dig til det, mit stakkels fattige Barn!»

20 Og hun gik om Broen, hvor Drengen stod, og traadte op paa Land; Vandet drev fra Sivmatten, hun havde om Livet, Vandet flød fra hendes Skjørt.

»Jeg slider og slæber, saa Blødet er færdigt at springe mig ud af mine Neglerødder! men det er det samme, naar jeg kun hæderlig kan faae dig frem, mit søde Barn!«

I det Samme kom en noget ældre Kone, fattig i Klæder og Skind, balt paa det ene Been og med en mægtig stor forløren Krølle ud over det ene Øie, det skulde skjules af Krøllen, men den gjorde Skavanken mere kjendelig. Det var en Veninde af Vaskerkonen, »*Halte-Møren* med Krøllen,« kaldte Naboerne hende.

»Stakkel, hvor Du slider og slæber og staaer i det kolde Vand! Du kan nok trænge til Lidt at varmes ved, og dog har man ondt af den Draabe, Du faaer!« – og nu var snart hele Byfogdens Tale til Drengen bragt Vaskerkonen; for *Møren* havde hørt det Hele, og det havde ærgret hende, at han talte saaledes til Barnet om dets egen Moder og om den Draabe, hun tog, lige i det Byfogden gjorde stort Middags-Collats med Viin i flaskeviis!

1 s[ ] i m, s[ ] 0-C, ad D. 9 jeg] jeg nu m. 23 færdigt at] færdigt [rettes til færdig m] ved at m0, færdigt at A, færdig ved at C, færdigt at D. 35 saaledes] saadan m0, saaledes A, saadan C, saaledes D. 38 stort Middags-Collats] stor Middags-Collat D.